

není. Bylo proto dovolací rekurs zamítnouti, aniž by bylo potřebí, zabývat se otázkou, řešenou rekursním soudem, zda žalobce se může dovolávat § 39 branného zákona ze dne 5. července 1912, čís. 128 ř. zák. a zda tímto řem byl změněn shora uvedený dvorský dekret.

Čís. 1503.

Fakturní sudiště (§ 88 odstavec druhý j. n.). Nutno, by faktura došla dříve než zboží nebo současně se zbožím. Nestačí, došla-li po dojití zboží, třebaš nebylo ještě úplně vyloženo.

(Rozh. ze dne 21. února 1922, R I 104/22.)

Proti žalobě, opírající se co do místní příslušnosti o ustanovení § 88, odstavec druhý j. n., vznesl žalovaný námitku místní nepřislušnosti, ježto obdržel fakturu až po dojití zboží. Soud první stolice námitce vyhověl a žalobu odmítl. Rekursní soud zamítl námitku místní nepřislušnosti. Důvody: Názor stížnosti, že dostačí, přijme-li se bez námitek faktura, zasláná současně se zbožím nebo již před jeho příchodem, by byla odůvodněna příslušnost soudní, ve faktuře stanovená, jest právně mylným. Dle posudku nejvyššího soudního dvoru ve Vídni »v zodpovědní otázek« jest odůvodněna příslušnost soudu splnění mezi osobami, které provozují obchodní živnost, podle § 88 odstavec druhý j. n. jen, přijme-li smluvník bez námitek fakturu, která mu byla dodána současně se zbožím nebo již před ním a která byla opatřena poznámkou v zákoně označenou. Není tedy rozhodnou doba odeslání faktury, nýbrž jejího příchodu, kteroužto dobu sluší podle § 88 odstavec druhý j. n. považovati za zachování, když faktura došla příjemce ještě před převzetím nepatrného zbytku zboží, které z větší části již dříve bylo dodáno. První soud na základě výpovědi svědků má za prokázáno, že faktura přišla teprve po dodání vagonové zásilky, o niž jde. V tomto směru svědek Josef P. vypověděl, že pokud se pamatuje, faktura přišla v pátek či v sobotu, když již ve čtvrtek odpoledne bylo počato s vykládáním vagonu. Svědkyně Vilemína Č. udala, že, pokud se pamatuje, bylo počato s vykládáním vagonu dne 19. srpna 1920 odpoledne a že faktura, pokud se pamatuje, přišla v sobotu po tom čtvrtku. Z vývodů žalovaného se podává, že vykládání vagonu bylo skončeno ve dvou dnech. Z toho plyne, že, i kdyby byla faktura došla žalovaného teprve 21. srpna 1920, přišla ještě v době vykládání zbytku zboží, převzatého dne 19. srpna odpoledne, tedy podle toho, co bylo řečeno nahoře, ještě v čas. K tomuto závěru nutno dospěti, uváží-li se, že podle výpovědi svědků Eduarda K-a a Bedřicha K-a faktura byla dána na poštu dne 17. srpna 1920 v Lovosicích, takže při přímém poštovním spojení Lovosice-Liberec jest za to míti, že faktura přišla do domu žalovaného, když ne 18., tedy přece aspoň 19. srpna 1920, rozhodně však před tím, než bylo skončeno vykládání zboží z vagonů.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Rekursní soud správně dovodil, že pro založení fakturního sudiště podle druhého odstavce § 88 j. n. není rozhodnou doba odeslání faktury, nýbrž

doba jejího příchodu, ale pokládá za postačující, že faktura došla dříve, než bylo vykládání zboží ukončeno. K založení fakturového sudiště zákon vyžaduje, by faktura došla dříve než zboží neb aspoň zároveň se zbožím; jen v tom případě má kupitel možnost seznati, pod kterými podmínkami se mu zboží dodává, a porovnat fakturu se zbožím, a jen v tom případě musí fakturu vrátit nebo námitky proti ní oznámiti, chce-li zabránit, aby nebylo přijetím faktury založeno sudiště podle druhého odstavce § 88 j. n., neboť mu není uložena povinnost, by oznamoval nesouhlas s novými podmínkami, jež mu byly teprve po dojití zboží oznámeny. Žalovaný podle zjištění obdržel vagonovou zásilku ovoce o den nebo dva dny dříve než fakturu; zda-li faktura došla v době, kdy vykládání zboží z vagonu ještě nebylo úplně skončeno, zůstává lhostejno, protože k takovému rozeznávání času dojití zboží a úplného jeho vyložení z vagonu není v zákoně opory.

Čís. 1504.

Průkaz, že dlužník zaslal vymáhajícímu věřiteli dlužný peníz poštovní poukázkou, nestačí pro návrh na zrušení exekuce.

(Rozh. ze dne 21. února 1922, R I 141/22.)

Dlužník nezaplatil v rozsudečné lhůtě dlužného peníze, pročež věřitel vznesl dne 7. listopadu 1921 exekuční návrh. Dlužník zaslal dlužný peníz dne 4. listopadu 1921 poštovní poukázkou, již věřitel obdržel teprve dne 8. listopadu 1921, načež obmezil exekuci na útraty návrhu na povolení exekuce. Žádosti dlužníka o odložení a zrušení této exekuce s o u d p r v é s t o l i c e vyhověl, ježto dlužník platební povinnosti v rozsudku vyslovené tím dostal a vymáhajícího věřitele úplně uspokojil, podav dlužný peníz dne 4. listopadu 1921 poštovní poukázkou u poštovního úřadu v S. s poukazem, by tento peníz byl vymáhajícímu věřiteli doručen. R e k u r s n í s o u d zamítl dlužníkov návrh. D ů v o d y: Tento názor prvního soudu mohl by býti správným jenom tehdy, kdyby byl dlužník poukázal peníze v čas a to ještě ve lhůtě rozsudečné. Jak však ze spisů exekučních na jevo vychází, a první soud též zjistil, podal dlužník peníze u poštovního úřadu v S. teprve několik dní po právní moci rozsudku, tedy po uplynutí 14 denní lhůty rozsudečné. Následkem toho ocitl se dlužník v prodlení a dle §§ 1333 a 1334 obč. zák. stihají ho i následky tohoto prodlení, zejména povinnost k náhradě škody a ručení za náhodu. Za náhodu takovou sluší však pokládati i tu okolnost, že doručení zaslaných peněz se na poště zdrželo tak, že vymáhající věřitel mezi tím podal exekuční žádost. Škodu vymáhajícímu věřiteli tím vzniklou, která spočívá v útratách žádosti exekuční a případných dalších útratách, musí proto dlužník nahraditi. Ostatně dlužník, když již se o své újmě pro zaslání peněz poštovní poukázkou rozhodl, měl vymáhajícího věřitele buď telegraficky neb telefonicky o tomto svém kroku vyrozuměti, a mohl tak podání exekučního návrhu ještě včas předejít.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.